

547.

Кога побритили-те държатъ невѣста-та.

Изникнала ꙗ чубрица
Мегю два страка босильокъ.
Не ми ꙗ била чубрица,

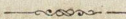
Мегю два страка босильокъ,
Туку ꙗ била девойка
Мегю два млади девери.

548.

Кога да ꙗ водатъ.

По кого сѣ, луда, кинисала,
Ель по брата, ель по братучеда!
Той не ти ꙗ, мори, твой-отъ братецъ,
Туку си ꙗ, мори, туги юнакъ!

549.

Кога да ꙗ поводитъ.

Отдели сѣ, мома, отъ рода,
Обзърни сѣ, мома, погля'и,
'Се-та рода ꙗ по тебе.

Отдели сѣ, мома, отъ кука,
Како рудо ягне отъ стадо,
Како бѣрица отъ гори.

550.

Кога да ꙗ извадатъ отъ куки надворъ.

Роса роситъ Арбанешка земя,
Му нароси нункотому конь-отъ,
Му нароси старосвату коня.
Царъ Костадинъ добра коня вя'атъ,
Потъ него сѣ земя лелееше,
Натъ него сѣ дзвезди трепете'а.
Стрека му ꙗ Гюргица девойка:
„Поможи богъ царю Костадине!“ —
„Дай богъ добро, Гюргиче Девойко!“ —
Си ж вати за десна-та рѣка,
ꙗ вѣрли на коня по задъ себе,
ꙗ однесе во свои-те дворой.

